

вижъ какъвъ си раздърпанъ — на какво приличашъ!

Лазарь. А тебе що те е грижа за мене? Не желая ти да ме учишъ.

Тодорка. Той само ти напомня, защото те милъе.

Лазарь. Не е ваша работа да ме подканяте, сто пѣти ще си свършъ работата, до като дойде вуйчо. А вий искате само да ми пакостите, за да не отидъ да си половъхъ риби (*сегрля, вѣдицата, въ жгъла*).

Боянчо. Не ти мислимъ твърдѣ зло, но ти, ако искашъ, върви за риби.

Лазарь (*седа при масата*). Върви! вий искате щото непрѣменно пѣкъ да закъснѣхъ. (*Къмъ Тодорка сгрдито*). Да ме не гледашъ, че ми се повръща отъ тебе! . . . излизай!

Боянчо. Говори каквото ще говоришъ на менъ, но сестра ни не ускърбявай! Кога ще станешъ и ти човѣкъ? Само си за срамъ въ нашата къща.

Тодорка. Остави го, Боянчо, той незнае що прави; азъ не се сърджъ. Хайде да отидемъ за цвѣтя! трѣбва да направимъ единъ букетъ за въ цвѣтарника на масата.

Лазарь. Вървѣте по дяволитѣ, само да ви не виждамъ. (*Излизатъ*).

ЯВЛЕНИЕ Ш.

Лазарь (*самъ*).

(*Лъниво разгръща тетрадитъ си; гледа часовника, слѣдъ което срзо взима перото*). Трѣбва да се бърза, да се бърза трѣбва . . . (*прозява се*) най-напрѣдъ ще научъ таблицата (*държи тетрадката си, но не гледа въ нея*); три по едно — четире, три по двѣ